

Ur Paul Sangers dagbok den 7 februari 2000

Som alltid när ett fall är avslutat känner jag mig tom invärtes. Lägenheten känns större och kallare och dystrare än någonsin.

För att försöka trösta mig en aning gick jag in i Nens övergivna flickrum, "tårtkartongen", som jag brukade kalla det. Trots att hon inte har bott här på flera år har ingenting rörts sedan hon flyttade. Fru Andersson städar troget rummet var fjortonde dag.

- Tro mig, sa hon en dag. Rätt som det är kommer flickan tillbaka. Jag har själv tre flickor, jag vet.

Jag satt på Nens säng och tänkte tillbaka på hur det var den gången, när jag fann henne. Hon var tio år, hon var mitt huvudvittne i ett mordfall. Hon hade sett, hon visste. Men problemet var att hon teg, precis som Rose hade gjort. Hon var skadad, både fysiskt och psykiskt och hon försvarade sig genom att tiga. Jag besökte henne flera gånger på sjukhuset i Kristianstad, där hon låg, liten och blek och sammanbiten.

Jag minns att jag sa till henne: - Allting är över nu, Nen. Så småningom kommer du att glömma det, som en otäck dröm.

Hon såg upp, en snabb vuxen blick som sa: - Jag kommer aldrig att glömma det, och det vet du.

Sen sa hon: - Kommer du tillbaka? Och jag svarade: - Jag kommer och hämtar dig. Snart.

- Det är bra, sa hon och slöt ögonen.

När jag gick genom korridoren hade jag mitt beslut klart. Det hade funnits där hela tiden, jag hade bara inte förstått det: jag skulle adoptera den föräldralösa flickan, som jag knappast kände.

De ger henne säkert åt mig, tänkte jag. Ingen annan vill ha henne. Alla adoptivföräldrar vill ha små skära rosiga nyfödda bebisar, ingen vill ha en skadskjuten tioåring med tvivelaktiga mentala anlag. I värsta fall får jag gifta mig, om det inte går på annat sätt. Jag skall ha henne. Jag kommer att få henne. Hon tycker om mig.

Jag minns att när jag gick ut genom sjukhusporten slog solskenet mig över pannan som ett piskrapp och jag stannade bländad. Jag tänkte: min dotter. Jag har en dotter. (*de sista fem orden bör vara kursiverade*) Jenny – men jag skall kalla henne Nen.

Jag satt fortfarande på sängen i hennes rum när jag hörde en nyckel sättas i ytterdörren. Så hörde jag hennes snabba steg i korridoren och i nästa ögonblick låg hon i min famn.

Hon såg trött och blek ut; som om hon nyligen fattat ett svårt beslut.

- Det gick inte, sa hon efter en stund. Michael och jag passar inte ihop. Vi älskar varann, men det går bara inte. Det är bättre att göra slut nu. Vi skulle bara plåga varann. Så jag tänkte fråga dig om jag kunde få bo här hemma ett tag. Medan jag slickar mina sår? Jag lovar att inte vara i vägen.

Jag försökte att inte visa hur glad jag blev. Jag ville inte göra det för svårt för henne när hon så småningom skulle lämna mig igen för att försöka stå på egna ben.

- Det går bra, sa jag i lätt ton. Rummet är städat. Det ligger till och med rena lakan i sängen, det har fru Andersson sett till. Så du är välkommen.

Hon strök mig fjäderlätt över håret.

- Tack, pappa, sa hon.

- Pappa. (*skall vara kursivt. förfs. anm.*)

Hon kallade mig aldrig annat än Paul i vanliga fall, så jag insåg hur allvarlig situationen var.

- Jag hoppas du skall trivas, sa jag bara. Du vet att du alltid är välkommen hit. Det här är ditt hem, Nen.

Hon reste sig och gick bort till fönstret. Såg ner på den kvällstomma gatan och sa:

- Och vad har du sysslat med medan jag har varit borta, pappa? Nya hemskheter?

Jag ryckte på axlarna.

- Inget särskilt, sa jag. Jag har rätt ut ett fall men misslyckats med ett annat. En mördare är fortfarande på fri fot.

S L U T